

veielse, om det ikke maatte findes hensigtsmæssigt mulig paa samme Maade at udvide Nammen for nærværende Lovforslag. Der kunde maasse her være at tage et Hensyn til, at Autoriteter og Funktionærer, der foruden selve Politiet ville komme til at føre Tilfyn med Levnetsmidler, synes i det Hele taget tillige at være istand til at medtage Tilfynet med de andre Ting, som den tydske Lov omfatter, saasom Legetøj, Tapeter o. s. v., forsaavidt der kan være Tale om, at disse Gjenstande ere sundhedsfarlige; det ligger omtrent under samme Kategori, men jeg henstiller det, som sagt, til nærmere Overveielse. Spørger man nu om, hvad det egentlig er, der efter det foreliggende Lovforslag er strafbart, da indeholder Lovforslaget ganske vist Bestemmelser derom. De findes blandt Andet i Lovforslagets § 5 og ligeledes i § 6 og flere Steder, men det turde maasse være et Spørgsmaal, om Lovforslaget ved disse Bestemmelser har udtømt Begrebet. Naar der saaledes er Tale om Førfalskninger af Levnetsmidler, saa indeholdes der i Lovforslagets § 6, Nr. 2 en Definition af, hvad der forstås ved Førfalskning af Levnetsmidler, idet det defineres saaledes, at den bestaar i, at Nogen enten ved Tilfætning eller paa anden Maade giver dem Udseende af at være noget Andet og Bedre, end de virkelig ere, eller ved dertil sigtende Behandling berøver dem nogen af de Egenskaber, som efter deres almindelige Benaenelse tilkommer dem. Der er imidlertid visse Tilfælde, som Lovven i Virkeligheden har sigtet paa, og som neppe, hvad Førfalskning af Levnetsmidler angaar, strengt taget vil gaa ind under denne Definition. Jeg skal for at gjøre det mere tydeligt, hvad der i saa Henseende forespøer min Lante, nævne et enkelt Exempel. Jeg finder saaledes i den Betænkning fra det keiserlige Gesundhedsamt, som ledsager det tydske Lovudkast, at man med Hensyn til Brød, i det Mindste undertiden, anvender en Fremgangsmaade, som bestaar deri, at man tilføjer Deigen, hvoraf Brødet bages, enten Allun eller Kobbervitriol eller et Zinksalt istedetfor Kobbervitriol. Man gjør det for at give Brødet et mere hvidt Udseende, for at gjøre det mere porøst, Brødet bliver derved ogsaa istand til at optage mere Vand og til at holde sig længere friskt, end det kunde uden en saadan Tilfætning. Om egentlig Førfalskning tror jeg saaledes ikke, at der kan være Tale, heller ikke at man giver Brød, som er tilberedt paa denne Maade, ud for at være andet end det er, men det er dog en Tilberedelsesmaade, som den tydske Sundhedskommission erklærer for at være absolut forkastelig og skadelig. Jeg ser ikke bedre, end at det idetmindste kan være tvivlsomt, om denne Maade at tilberede Brødet paa, naar det ellers tilberedes af de bedste Stoffer, egentlig falder ind under de Bestemmelser, som findes i Ud-kastets § 6 Nr. 2 og under den Definition, som

der gives Begrebet „Førfalskning af Levnetsmidler“. Jeg føres derved til at omtale, at den tydske Lov, foruden at den, som jeg nævnte, har en videre Namme, der dog ikke kommer i Betragtning ved det Spørgsmaal, jeg her omtaler, har fulgt en nogen anden Fremgangsmaade end den, som er fulgt i det nærværende Lovforslag. Den tydske Lovs § 5 gaar nemlig ud paa at forekrive, at ved keiserlige Anordninger kan der blandt Andet paabydes bestemte Maader at fabrikere, opbevare og indpakke Næringsmidler og spiselige Ting paa, naar de ere bestemte til Salg. En saadan Anordning vilde jo kun ramme en bestemt Fabrikationsmaade og ligefrem forbyde den under det Ansvar, som Loven maatte kunne gjøre gjældende. I det Hele taget kan man vist ikke lufte Diet for, at det mange Gange kan være tvivlsomt selv for en rebelig Mand, hvad der egentlig kan kaldes Førfalskning, og hvad ikke. Sagen er den, at ved al Fabrikation — og det Samme gjælder ogsaa for en stor Del om Tilberedelsen af Næringsmidler — finder ofte smaa Kunstgreb Anvendelse for at give Varen et bedre Udseende, for at forhøje dens Smag osv., og det kan komme til at staa paa en Grændse, som er vanskelig at trække, om det, der ved saadanne Kunstgreb foretages, i Virkeligheden kan kaldes Førfalskning eller ikke. Jeg skal nævne et Exempel i den Retning. Jeg finder saaledes i den Kommissionsbetænkning, som ledsager det tydske Lovudkast, at Fabrikanterne af Pølser paastaa, at, naar Pølserne skulle have den behørlige Belsmag, kunne de ikke laves af Rjød alene, men der maa blandes noget Melstof til. Derimod kan der jo vistnok i og for sig ikke være Noget at erindre; men Sagen er den, at denne Tilfætning af Melstof gjør det muligt, naar man overdriver det, at fabrikere Pølserne paa en saadan Maade, at de faae en langt ringere Næringsværdi, end Rjøberne vistnok forudsætte, at de have. Det er nemlig muligt, oplyser denne Betænkning, ved Tilfætning af Sitvessmel eller sædvanligt Mel at bringe dette i Forbindelse med en stor Mængde Vand, som bliver kemisk bundet dertil, og det i den Grad, at en saadan Pølse kan indeholde kun 27 pCt. af Rjød og 67 pCt. til Melet kemisk bundet Vand, medens den dog, som der staa, altid alligevel beholder Udseende af en normal Pølse. Nu kan man vistnok sige, at, naar Fabrikationen, navnlig Tilfætningen af Mel og dets kemiske Forbindelse med Vand, drives til en saadan Uderlighed, vilde der ikke let kunne opstaa Tvivl om, at det jo kom ind under Begrebet „Førfalskning“, men det er Grændsen, som det bliver vanskeligt at trække, og som kan være tvivlsomt. Hvor meget Mel maa man indbringe i Pølser, og hvormed Band tør man lade kemisk forbinde sig dermed, uden at man bør siges at gaa ud over saadanne Hensyn, som Belsmagen kræver, og kommer ind paa en Førfalskning? Og saa i den Henseende skal jeg henlede Opmærks-